

Nr 264.

Av herr **Corneliusson m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 181, angående reglering av löneförhållandena för befattningshavare vid lots- och fyrstaten m. m.

I proposition nr 181 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen bland annat att godkänna avlämnat förslag till avlöningsreglemente för befattningshavare vid lots- och fyrstaten ävensom att från och med år 1923 bestämma antalet ordinarie befattningshavare på så sätt att lotspersonalen bestämdes att utgöra — förutom ett visst antal överlotsar — lotsförmän och lotsar, fördelade på lotsplats av respektive första, andra och tredje klass med de skilda befattningshavarna hänfödda till olika lönegrupper.

Den fördelning av lotsplatserna i särskilda klasser, som sålunda nu föreslås, möter givetvis stora svårigheter. Och en granskning av den fördelning över lotsplatserna med uppgjord fördelning i klasser, som finnes intagen i löneruleringsbetänkandet, ger ökat stöd åt de betänkligheter, som fördelningssvårigheterna måste framkalla, åtminstone vad det rörers lotsplatserna på det för oss närmast kända området, nämligen Västkustens lotsplatser. Det skulle därför med skäl kunna ifrågasättas, om ej det från personalhåll framkomna yrkandet om samtliga lotsars bibehållande i en enda lönegrupp borde vunnit beaktande. Emellertid torde tjänstgöringens beskaffenhet vid de skilda lotsplatserna vara av så olika natur att någon uppdelning i klasser är oundviklig. Det vill dock synas som om en uppdelning i endast två klasser skulle kunna vara ändamålsenligast. Vid sådant förhållande skulle de nu till tredje klassens lotsplatser upptagna lotsplatserna inordnas bland andra klassens lotsplatser. Det skulle nämligen kännas såsom en uppenbar orättvisa för de lotsar, som anställts vid dessa förslagsvis till tredje klassen hänfödda lotsplatser, om de skulle komma i en så väsentligt sämre ställning än sina kamratar. Att märka är nämligen, att av dem måste krävas samma utbildning som av deras kamratar och att det minskade värdesättandet

av deras tjänster måste verka beklämmande på deras arbete. En förflyttning till annan lotsplats i högre klass är ej heller annat än i undantagsfall tänkbar, då lotsarna nämligen från början binda sig vid sin plats både genom sin ingående kännedom om dit hörande lotsleder och därigenom att de nödvändigtvis måste i viss mån ägna sig även åt annat arbete på platsen, vilket de sedermera endast med svårighet kunna utbyta.

Det kan visserligen ej förnekas att redan en uppdelning av lotsplatserna i två klasser kan möta svårigheter och betänkligheter, men dessa torde bliva av betydligt mindre beskaffenhet än den föreslagna tredelningen.

Med stöd av vad vi nu anfört tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att lotsplatserna skola uppdelas i allenast två klasser och att de lotsplatser, som enligt Kungl. Maj:ts proposition hänförts till en tredje klass, måtte föras till andra klassens lotsplatser med de löneförmåner, som för befattningshavarna vid dessa platser av Kungl. Maj:t föreslagits.

Stockholm den 23 mars 1922.

B. Corneliussen.

Oscar N. Olsson.

Cornelius Olsson.

Broberg.
